

[Finansministeren.]

Det er bekendt, at der i længere tid har været en betydelig afsvækkelse af den internationale efterspørgsel på mange områder, og bl. a. er de to sidste års prisstigning på en række vigtige råstoffer blevet afløst af et prisfald.

Ingen kan vide, hvor længe denne tendens vil holde sig, eller hvor vidt den vil gå. Det vil formentlig bl. a. afhænge af den internationale politiske udvikling. Der er imidlertid grund til at sige, at der også er stærke kræfter, der modvirker et prisfald. Arbejdslønnen er stigende både her og i udlandet. De militære programmer vil i de nærmeste år stille stigende krav både til arbejdskraft og materiel såvel i Danmark som i andre lande. Derfor kæmper inflatoriske og deflatoriske kræfter stadig om magten, og det er ikke muligt at sige noget sikkert om udviklingen ret langt frem i tiden. Det er under disse omstændigheder, at regering og rigsdag skal tage stilling til vor økonomiske politik.

I de 1½ år, den nuværende regering har siddet, har vi haft to hovedproblemer at arbejde med: betalingsbalancen, som var det mest påtrængende, og inflationsproblemet. Det siger sig selv, at inflationsproblemet ligger lettere i øjeblikket, end det har gjort på noget andet tidspunkt i denne regerings tid. Det ser man jo også af detailpristallet, som kom forleden, og som var næsten uforandret. Det gælder dog naturligvis her som i andre lande, at vi ikke kan sige noget sikkert om udviklingen længere fremover. Der er også hos os kræfter, der trækker i begge retninger.

Betalingsbalancen er stadig vort hovedproblem. Det ville være ønskeligt at få den sikrest mulige bedømmelse af betalingsbalancen for resten af dette år. Af de grunde, jeg har nævnt, er det naturligvis overordentlig vanskeligt. Man vil erindre, at i årets begyndelse fremkom der en vurdering fra betalingsbalanceudvalget, som gik ud på, at der måtte regnes med et ikke helt ringe underskud på den løbende betalingsbalance i 1952. Siden den tid har prisudviklingen været til vor fordel, idet en række af vore importvarer er faldet i pris, og dette vil jo i sig selv bidrage til, at importørerne i nogen grad holder sig tilbage, så længe man forventer, at denne tendens vil vedvare. Af disse og andre grunde må man i dag bedømme udsigterne for 1952 en del gunstigere, end man gjorde i januar. Det er sandsynligt efter den vurdering, der foreligger for os i dag, at der skulle blive balance på de løbende poster i betalingsbalancen og snarest en tendens til et lille overskud, således at de

løbende indtægter måske kan klare de kapitalafdrag, vi skal præstere til udlandet. Det er dog klart, at noget sikkert herom kan man ikke sige — det er nødvendigt at understrege, at der endogså er en usikkerhedsmargin på flere hundrede millioner til hver side.

Både på grund af usikkerheden i denne vurdering, og fordi man aldrig ved, hvornår tendensen ude i verden kan slå om, er det overordentlig vigtigt, at vi nu benytter lejligheden til at skabe os en nogenlunde betydelig valutareserve, hvad vi jo ikke har haft i mange år. Det må også i denne forbindelse fremhæves, at vort forsvar i de kommende år vil stille meget store krav, det vil sige, at det vil lægge beslag på arbejdskraft og materialer, der ellers ville kunne gå i den valutaindtjenende produktions tjeneste. Det er også vigtigt, at vi er i stand til at fortsætte liberaliseringen, som jeg talte om før, og det kan vi jo kun, når vi har den fornødne valutareserve, som kan tage de stød, der altid må risikeres, hver gang en betydelig vare sættes på friliste.

Hvis vi ikke kan fortsætte liberaliseringen, så kan vi ikke få den effektivitet i vor produktion, som kan sætte os i stand til at klare os i den internationale konkurrence, og alt tyder på, at denne konkurrence vil blive stærk i de år, der kommer. Derfor er det vigtigt, at vi skaber os en valutareserve. Derfor kan vi ikke slå os til ro med, at der nu stort set er udsigt til balance i vort valutaregnskab — der skal være overskud, for at vi kan danne os en reserve. Under disse omstændigheder er det trods den indtrådte bedring nødvendigt, at der stadig er en vis bremse på valutaforbruget, og det er jo finans- og pengepolitikken, der her kommer i betragtning. Hvis liberaliseringen altså skal kunne fortsættes, hvis vort forsvar og vort produktionsapparat skal opbygges, de store investeringer i industri og landbrug, som dette kræver, skal gennemføres, så må vi have en valutareserve, og så må vi have en bremse gennem finans- og pengepolitikken. Nu er det klart, at hvis vi skal gennemføre de meget store investeringer i erhvervene, som hensynet til produktionen kræver, og hvis vi samtidig skal opretholde et tilstrækkeligt boligbyggeri, så er det ønskeligt, at kreditpolitikken ikke bruges for meget til at bremse. Derfor er det nødvendigt, at man stadig bruger finanspolitikken som en bremse på valutaforbruget.

Under disse omstændigheder mener regeringen, at en mindre overbudgettering af statsbudgettet stadig er påkrævet. Om dette